

stor grundskyld. Vi vil gerne have grundskylden forhøjet på landbruget i al almindelighed, men vi synes ikke, at man set i det lys skal starte med de små landbrug.

Når det så drejer sig om at vurdere dem i forhold til, at de har den samme funktion som et parcelhus, synes vi egentlig heller ikke, det kan være rigtigt, at et parcelhus med en meget stor grund skal kunne slippe meget billigere end et, der måske ligger lige ved siden af.

Det, vi godt kunne tænke os, var, at man fik trævlet området igennem og fik nærmere beskrevet, hvordan praksis har været de forskellige steder.

Vi kunne forestille os, at man gik efter landbrugspligten. Vi har forstået det sådan, at den har man i dag, hvis ejendommen er på 2 ha eller mere, indtil man selv afstår fra den, men man kan godt få sådan en landbrugspligt igen.

Vi synes, det er rimeligt nok, at man fastholder en landbrugspligt, hvis man har en mindre gård, men man skal selvfølgelig ikke som en mindre jordbruger betale en højere grundskyld pr. ha, end en meget stor jordbruger betaler pr. ha.

Derfor synes vi, at loven muligvis er for upræcis og muligvis uretfærdig, og vi kunne godt forestille os, at man i hvert fald i visse tilfælde fik fastlagt nogle regler, sådan at man vurderede efter bondegårdsreglen indtil et salg.

Det var måske en mulighed at lægge grænsen dér, for det sker jo også, at nogle gårde udstykker og sælger fra, og så stiger jordpriserne også for dem, der har en lavere grundskyld.

Det kunne man bremse ved at sige, at bondegårdsreglen kun gjaldt, indtil der skete et salg. Så kunne man i hvert fald sikre, at de mindre husmandssteder, som der på længere sigt ikke er mulighed for at drive som egentlige jordbrug, i hvert tilfælde kan beholdes af dem, der har drevet landbrug på dem i mange år.

Vi er meget åbne over for, at der skal findes en løsning på de åbenlyse urimeligheder, vi synes der i nogle tilfælde er i loven. Vi tror, det bliver svært at lave en generel løsning, men vi er meget indstillet på at finde en løsning måske i den retning, som jeg antydede her, at det kunne gælde indtil salg af ejendommen.

Kim Behnke (FP):

Det er altid interessant at høre debatterne i Folketinget om problemer med affolkningen af landdistrikterne og problemer med, at de mennesker, der bor i landdistrikterne har markant

højere leveomkostninger osv., end mange andre har. De har langt til arbejde, og kørselsfradraget bliver udhulet, som årene går, osv.

Men lige så snart der foreligger et konkret forslag, som Folketingets medlemmer skal tage stilling til, er regeringen og Socialdemokratiet med det samme parat til at sige: Det her duer ikke, det er ikke det, vi ville have.

Jeg kunne derfor gøre denne debat kort ved at spørge Socialdemokratiet og regeringen: Hvad er det så, der skal til? Det her roulettespil, det her lykkeshjulsspil, som mange borgere har været udsat for, er i hvert fald ikke løsningen.

Specielt fru Elisabeth Arnold havde en fuldstændig korrekt beskrivelse af det, der sker:

En familie, f.eks. en børnefamilie, vælger at flytte på landet. Den vil gerne dyrke lidt økologisk jordbrug – så har vi hr. Bent Hindrup på plads, han synes, det er en god idé, at der bliver dyrket økologisk jordbrug – familien har nogle forskellige husdyr osv., og det går jævnt godt. I landsbyen er man tilfreds med, at der er kommet endnu en børnefamilie til området, frem for at det kun er pensionister, der bor derude.

Så kommer der en eller anden tilfældig vurdering – der kører en vurderingsmand forbi, kigger lidt på ejendommen og ser, at der hænger vasketøj osv., og at det ligner en almindelig beboelse – og vupti stiger boligomkostningerne ganske betragteligt.

Landsforeningen Landsbyerne i Danmark, som har været meget aktiv i denne sag, har adskillige eksempler på, hvor urimeligt det er gået, f.eks. folk, der har fået forhøjet deres boligudgift på mellem 500 og 1.000 kr. pr. måned. Og det er klart, at når ministeren oveni forøger benzinafgifterne og forringer kørselsfradraget, kan det være svært for en sådan familie at få privatøkonomien til at hænge sammen.

Det eneste, der er sket, er, at et subjektivt skøn fra en vurderingsmand har fået huset til at ændre status fra at være en landbrugsejendom til at være et parcelhus. Der står akkurat lige så mange heste, får, grise og køer på jorden, og der er akkurat lige så mange rækker gulerødder. Den eneste forskel er, at vurderingsmandens subjektive skøn resulterer i, at den pågældende familie får sin privatøkonomi ødelagt.

Hvis nu det her var et enkelt tilfælde, kunne Fremskridtspartiet aldrig drømme om at gøre det til en sag for Folketinget, for så er det nemlig helt rigtigt, som flere ordførere har været inde på, at så er løsningen, at vi har et klagesy-